ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΦΥΛΑΞ

ΕΘΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα ὑποχρεωτική:

ΕΝ ΤΩι ΕΣΩΤΕΡΙΚΩι		ΕΝ ΤΩι ΕΞΩΤΕΡΙΚΩι	
Ἐτησία	Σελ. 10	Ἐτησία	Σελ. 12
Ἐξάμηνος	» 5	Ἐξάμηνος	» 7

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου γρόσια 2.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ
ΤΗι ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΕΦΡΑΙΜ Κ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΟΔΟΣ.—Ἀγορὰ Κύκκου Ἀριθ. 26.

ΕΤΟΣ Θ' ΑΡΙΘ. 436

ΕΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑι (Κύπρου),
τῇ 24ῃ Δεκεμβρίου 1914.

ΖΗΤΩ Ἡ ΕΝΩΣΙΣ

ΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ ΚΑΙ Ο ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἡ φοβερὰ χαλάρωσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησεν ὁ εἰκοστὸς ἀπὸ τοῦ δεκάτου ὀγδόου καὶ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος εἶχε συντελέσει ὥστε καὶ αἱ θρησκευτικώτεραι ἀκόμη ψυχαὶ καὶ αἱ εὐσεβέστεραι καρδίαι νὰ μὴ αἰσθάνωνται τοὺς ἱεροὺς παλμοὺς τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἐμπνέῃ ὁ Χριστιανισμὸς εἰμὴ κατὰ τὰς μεγάλας θρησκευτικὰς ἐπετείους τῶν ὁποίων πηγὴ καὶ ἀρχὴ εἶνε τὰ ποιητικὰ Χριστούγεννα.

Ἐνῷ καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ χρονικὸν διάστημα τοῦ ἔτους ἡ χριστιανικὴ ψυχὴ εὑρίσκετο μακρὰν τοῦ χριστιανικοῦ ἰδεώδους, κατὰ τὰς σεμνὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν ἐπανήρχετο μετὰ ζωηροῦ πιεργισμοῦ ὑπεράνω τοῦ χριστιανικοῦ βωμοῦ, ὅπως ἀναπνεύσῃ τὴν ἀναπεμπομένην γλυκερὰν εὐωδίαν.

Καὶ ἦσαν λοιπὸν αἱ μεγάλαι θρησκευτικαὶ ἑορταὶ διὰ τοὺς πολλοὺς τοὐλάχιστον πηγαὶ ἀναπαύσεως ἠθικῆς, ἠθικῆς ἀνυψώσεως ἀπὸ τοῦ ταπεινοῦ ἐπιπέδου τῶν βιωτικῶν ἐγωϊστικῶν ἀσχολιῶν, σταθμοὶ φωτεινοὶ ἐπιβαλλόμενοι διὰ τῆς ἱερᾶς καὶ ἐκπάγλου αὐτῶν γοητείας.

Ἀλλὰ ποῦ θὰ ἀνεύρῃ σήμερον καὶ ἡ εὐλαβεστέρα ψυχὴ τὴν δύναμιν νανέλθῃ μέχρι τοῦ μεγαλείου τῶν ἐπικειμένων μεγάλων ἑορτῶν, ὅταν τὴν σύρῃ πρὸς τὰ κάτω μὲ ἀκατανίκητον ἀντίρροπον δύναμεν ἡ θλιβερά, ἡ ἀπαισία θέα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μετὰ τόσης τραγικότητος ἐκτυλίσσονται εἰς τὴν αἱματοβαφῆ ταινίαν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου;

Πῶς ἡ χαρὰ θ' ἀνατείλῃ διὰ τὸν χριστιανικὸν ὁρίζοντα διὰ τὰ μεγάλα θρησκευτικὰ γεγονότα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, διαν τὸ πένθος καὶ ἡ φρίκη πλαισιοῦσι τὴν εἰκόνα τοῦ ἐκλεκτοτέρου τμήματος τῆς ἀνθρωπότητος;

Ὑπῆρχε συνήθεια τὰς ἡμέρας αὐτὰς νὰ τονίζεται ἡ μεγαλουργὸς δύναμις τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅστις μετέβαλε τὴν ἠθικὴν ὄψιν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ νὰ ἐξαίρεται τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη συνείδησις ἀνεπτύχθη τόσον, ὥστε νὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑποφέρῃ τὴν προχριστιανικὴν κακοήθειαν καὶ ἐγκληματικότητα.

Σήμερον ὅμως;

Δύναται κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι ὁ χριστιανικὸς κόσμος καθ' ὅλους τοὺς διαμορφωθέντας τύπους, ἀπὸ τοῦ ὀρθοδόξου μέχρι τοῦ προτεσταντικοῦ, εἶνε ἄξιος τοῦ ἐπαίνου ὅτι κατενόησε τὰς ὑψηλὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς καὶ συμφώνως πρὸς αὐτὰς ρυθμίζει τὸν βίον; Τὸ μέγιστον τῶν χριστιανικῶν γνωρισμάτων, τὸ οὐσιωδέστατον παράγγελμα τῆς χριστιανικῆς καθηκοντολογίας, ἡ φιλαλληλία, ἡ ἀπεριόριστος καὶ ἀνιδιοτελὴς, ὑπερχώρησεν εἰς τὰ ἀγριώτερα τῶν παθῶν ὑπὸ τὸ κράτος; τῶν ὁποίων ἡ ἀνθρωπότης ἡ πεπολιτισμένη—καθὼς ἐθεωρεῖτο βέβαια—κορυβαντιᾷ ἀναισχύντως καὶ κακουργεῖ ὄχι δυστυχῶς ἀσυνειδήτως ἀλλὰ μὲ πλήρη καὶ σαφεστάτην συναίσθησιν.

Βεβαίως ἐξακολουθεῖ ὡς πάντοτε ν' ἀκτινοβολῇ ἀπὸ τοῦ ἠθικοῦ αὐτοῦ ὕψους ὁ χριστιανικὸς προβολεύς, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν πλέον ὀφθαλμοὶ διὰ νὰ ἴδωσι, δὲν ὑπάρχῃ ὑθλησις ἐλευθέρα διὰ νὰ ὁρίσῃ ὀρθῶς τὴν ἠθικὴν πορείαν, ὑπάρχουσι δὲ μόνον ἐγωϊσταὶ τυφλοὶ οἱ ὁποῖοι θανασίμως συγκρούονται ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ καὶ ἀδιαπεράστου ἠθικοῦ σκότους.

Δὲν φρονοῦμεν ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι ἀπολύτως κακὸν καὶ ὅτι εἶναι πάντοτε ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως ἀποκρουστέος, τοὐναντίον ἐπέχει καὶ τὴν ἠθικωτάτην ὄψιν ὅτι δεικνύει τὸν πολεμιστὴν ἱκανὸν νὰ θυσιάζῃ ἀγαθὸν πολυτιμότατον καὶ γλυκύτατον, ὡς εἶνε ἡ ζωή, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἢ διατηρήσῃ ἄλλο ὑψηλότερον, ἰδανικόν.

Ἀλλὰ τοῦτο προφανῶς συμβαίνει μόνον ὅταν ὑπάρχῃ ἠθικὴ βάσις εἰς τὸν πόλεμον ὥστε νὰ καταφαίνεται ὅτι ἐλατήριον εὐγενὲς ἐξωθεῖ τὸν ἀγωνιζόμενον εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης.

Καὶ ὅ,τι ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὴν φρίκην τοῦ παρόντος πολέμου δὲν εἶνε βεβαίως τόσον ὁ κατὰ τὰ ἄλλα καταπληκτικὸς ἀριθμὸς τῶν ἀνθρωπίνων καὶ ἄλλων ἀπωλειῶν ὅσον τὸ ὅτι εἶνε ἠθικῶς ἀδικαιολόγητος τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς μιᾶς μερίδος τῶν ἀντιμαχομένων.

Ἰδοὺ τί κατασταλλει τὴν ψυχικὴν φαιδρότητα καὶ χαρὰν τῶν ἐφετεινῶν Χριστουγέννων· ὁλόκληρος σχεδὸν ὁ χριστιανικὸς κόσμος γίνεται ἔρμαιον πολέμου ὁ ὁποῖος σιερεῖται κατὰ τὸ πλεῖστον ἑνὸς σκοποῦ ἀγνοῦ, ἀνιδιοτελοῦς, ἠθικοῦ, πολέμου ἀναξίου ἀνθρώπου ἐλευθέρου καὶ πράγματι πεπολιτισμένου, ἑνὸς πολέμου τὸν ὁποῖον δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν κανεὶς τὰς Τολστοϊκὰς θεωρίας διὰ νὰ ἀποκρούσῃ.

Ἰδοὺ τί ἐνδιαφέρει τὸν ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως ἐξετάζοντα τὴν σύγχρονον ἀγορίαν σύγκρουσιν.

Θὰ ἦτο ἄδικία μεγίστη κατὰ τῶν συγκρουομένων ἐθνῶν—ὄχι τῶν κρατῶν—καὶ συγχρόνως παραγνώρισις τῆς ἠθικῆς ἐπιδράσεως τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπὶ τῶν τροφίμων αὐτοῦ, ἂν δὲν ἐτονίζετο καὶ δὲν διενηρύσσετο ὅτι ὅλην τὴν εὐθύνην τοῦ διαπραττομένου φοβεροῦ κακοῦ κατὰ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου φέρουσιν αἱ διευθύνουσαι τάξεις καὶ μάλιστα αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ τῆς Εὐρώπης κορυφαί, αἱ ὁποῖαι καὶ προεκάλεσαν καὶ ἐκτελοῦσι καὶ θὰ παρατείνωσιν ἄγνωστον μέχρι πότε ἀκριβῶς τὴν ἀπαραδειγμάτιστον ἀνθρωποθυσίαν.

Οὔτε τὰ ἔθνη τὰ ἀγωνιζόμενα στεροῦνται γενικῶς πνεύματος ἠθικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ, ἰδεῶν εὐγενῶν καὶ αἰσθημάτων ὑψηλῶν οὔτε ἡ χριστιανικὴ θρησκεία δύναται τὰ λεχθῇ ὅτι ἔπαυσε νὰ ἐμπνέῃται εἰς τὸ πνεῦμα τῶν τέκνων της, ὡς κατὰ τὸ διάστημα δεκαεννέα ὅλων αἰώνων συνέβαινεν ἀλλὰ στεροῦνται καθολικῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως καὶ ἀληθοῦ θρησκευτικοῦ πνεύματος οἱ ρυθμίζοντες τὴν πολιτικὴν μηχανὴν τῆς Εὐρώπης, οἵτινες ἐξ ἀνταγωνισμοῦ φθόνοντος ἔξω παντὸς ὁρίου ἔρριψαν τὸ ἄνθος τῆς ἀνθρωπότητος εἰς λυσσαλέον καὶ πράγματι ἐξοντωτικὸν ἀγῶνα καταισχύνοντες τοιουτοτρόπως καὶ πολιτισμὸν καὶ χριστιανισμὸν συγχρόνως.

Αἱ ἐν Γερμανίᾳ κυρίως διευθύνουσαι πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ τάξεις ἀφοῦ ἐμαθήτευσαν μετὰ προσοχῆς ἀπερισπάστου εἰς τὴν ὑλιστικὴν φιλοσοφίαν τοῦ Βύχνερ, τοῦ Νίτσε, τοῦ Χαῖκελ καὶ ὅλων τῶν παλαιῶν καὶ νέων ὀρθολογιστῶν, ἐπεδόθησαν μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ζήλου πρωτοφανοῦς εἰς τὴν πιστὴν καὶ ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τῶν ἰδεῶν τῶν διδασκάλων ἐπιδιώκουσαι φῆν πραγματοποίησιν ὄχι πλέον ἁπλῶς τοῦ «ὑπεραν θρώπου» ἀλλὰ ὡς ἐπιτυχέστατα εἶπεν εἰς τελευταίαν διάλεξίν του ὁ φιλόσοφος Βέργκσων τοῦ «ὑπερκράτους» κράτους δηλαδὴ ἀνωτέρου ὅλων τῶν ἄλλων καὶ ἐπιβαλλομένου δεσποτικῶς καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν εἰς αὐτά.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς καταστροφῆς; καὶ τοῦ ἀπαισίου ὁλέθρου μία θὰ ὑπολείπεται χαρὰ διὰ τὴν πρὸς τὰ Χριστούγεννα ἀποβλέπουσαν εὐλαβῆ καρδίαν, ὅτι παρὰ πᾶσαν κατάπτωσιν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν τῆς ἐμπολέμου Εὐρώπης ἑκατοντάδες χιλιάδων θυμάτων ἀθώων τῶν σφαιρῶν καὶ τῶν ὀβίδων εὑρίσκουσι τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν περίθαλψιν καὶ σώζονται πολλάκις ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ ἱεροῦ χριστιανικοῦ ἐμβλήματος, τοῦ Σταυροῦ, τὸν ὁποῖον ἔκαμε πρῶτος Ἑρυθρὸν διὰ τοῦ ἰδίου πολυτίμου αἵματος Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὴν γέννησιν ἀΐριον ἑορτάζομεν.

Κ. Α. Κωνσταντινίδης.

"ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ ΤΑΥΤΗΣ ΕΞΕΠΕΣΟΝ ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ"

—Ὁ κ. Βέργκσων περὶ τῆς ὑλικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς δυνάμεως.

Ὁ κ. Ἑρρ. Βέργκσων, ὁ μέγιστος μεταφυσικὸς τοῦ καιροῦ ἡμῶν, ἀπηύθυνε τὴν προσφώνησίν του ὡς πρόεδρος τῆς Ἀκαδημείας τῆς Ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς Ἐπιστήμης».

«Ἦτο, λέγει ὁ ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτὴς τοῦ «Τηλεγράφου, λαμπροτάτη κατὰ δύο τρόπους. Οἱ ἀκροατοί του ἐθαύμασαν τὴν πλήρη γνῶσιν (*mastery*) μεθ' ἧς ὁ φιλόσοφος ἀπεκόπει πρὸς τὰ συμβαίνοντα ὑπὸ τὸ φῶς τῆς φιλοσοφίας του καὶ συνελάμβανε τὰς πραγματικότητας καὶ συνήρμοζεν αὐτὰς μετὰ τῶν ὑπερτάτων του ἰδεῶν.

Ὁ Καθηγητὴς Βέργκσων οὐδέποτε ἐπόιησατο τόσον ὡραίαν προσφώνησιν καὶ οὐδέποτε προσῆρμοσε τόσον καλῶς τὴν φιλοσοφίαν του εἰς τὴν «πραγματικότητα».

«Ἐπῆλθεν ἡμέρα ὅτε ἡ Γερμανία ὤφειλε νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῆς φυσικῆς ἑνότητος ἐνδοθεν καὶ προκατασκευασμένου μηχανισμοῦ», εἶπεν ὁ κ. Βέργκσων. «Εἷς ἄνθρωπος ὑπῆρχεν ἐνσαρκῶν τὰς [illegible]σσικὰς μεθόδους—μεγαλοφυΐα, θὰ ἐλέγετε, ἀλλὰ πονηρὰ μεγαλοφυΐα. Ἐγὼ δὲ οὔτος: «Θὰ βιάσωμεν τὴν Γερμανίαν διὰ Πρωσσικῆς συγκεντρώσεως καὶ πειθαρχίας δι' ὅλων τῶν φιλοδοξιῶν καὶ τῶν ὀρέξεων ἡμῶν. Θὰ κάμῃ τὴν Γερμανίαν νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαιον ὅμοιον πρὸς τὸ μεταξὺ Φαύστου καὶ Μεφιστοφελοῦς». Καὶ τὸ ἔπραξεν. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Βίσμαρκ ἦτο ὅπως ἡ Γερμανία αἰσθάνηται ἑαυτὴν ἐν διηνεκεῖ κινδύνῳ πολέμου. Ἦτο ἡ παλαιὰ ἱστορία τοῦ τέρατος τῆς Φρανκενστάϊν.

«Ἡ Πρωσσία ἦτο προωρισμένη ὅπως κάμῃ τρομερὸν πείραμα καὶ δοκιμάσῃ νὰ εὕρῃ ἀπάντησιν εἰς τὰ ἀκόλουθα ἐρωτήματα:

«Τί θὰ ἦτο κοινωνία ἥτις θὰ ὑπήκουεν εἰς αὐτομάτους διαταγὰς μηχανικῶς διαβιβαζομένας, ἥτις θὰ ἐρρύθμιζε δι' αὐτῶν τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν συνείδησιν αὐτῆς, καὶ ἥτις θὰ ἀπέβαλλε καὶ τὸ αἴσθημα τῆς δικαιοσύνης καὶ τὴν ἰδέαν τῆς ἀληθείας;»

«Τί θὰ ἦτο ἡ ἀνθρωπότης ἐὰν ἡ ὑλικὴ δύναμις ἀντικαθίστα τὴν ἠθικὴν δύναμιν;»

«Ὅτε αἱ φιλοδοξίαι τῆς Γερμανίας ἔφθασαν εἰς ὃ σημεῖον ἐκόπει αὗτη, πρὸς κυριαρχίαν τοῦ κόσμου δὲν ἠδύναντο νὰ ἀναχαιτίσωσιν αὐτὴν ἐνδοιασμοί: Ἀφοῦ ἀνῆλθεν εἰς τοσαύτην ὑλικὴν εὐημερίαν οὐδὲν μᾶλλον ποτὲ ἐγνώρισεν καὶ οὐδέποτε ἀνευρέθη, ἡ Γερμανία εἶπε καθ' ἑαυτήν:

«Ἐὰν ἡ Ἰσχὺς ἀπειργάσατο τὸ θαῦμα τοῦτο καὶ ἔδωκέ μοι δόξαν καὶ πλοῦτον, τότε ἡ Ἰσχὺς πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ ἐν ἑαυτῇ μυστηριώδη τινὰ ἢ θείαν δύναμιν μᾶλιστα ἡ ὑλικὴ Ἰσχὺς μετὰ τῶν παρομαρτούντων αὐτῇ δόλων καὶ ψευδῶν, ὅταν ἐπέλθῃ μετὰ τόσης ὁρμῆς ὥστε νὰ τελῇ πρὸς κατάκτησιν τοῦ κόσμου, πρέπει ἀσφαλῶς νὰ προέρχηται ἀμέσως ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἀποκαλύπτῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς! Καὶ ὁλαδὴ ὁποῖος; δέχεται τὴν ὁρμὴν ταύτην πρέπει νὰ ἦνε ὁ ἐκλεκτὸς λαός, γένος ὑπεραν θρώπων ἐκτὸς τοῦ ὁποίου πάντα τὰ ἄλλα γένη εἶνε δοῦλοι».

—Τελειοποίησις τῆς Μηχανῆς.

Ὁ κ. Βέργκσων, ἀναλαμβάνων τὴν ὑπὸ ἐννοιαν ἀπὸ τοῦδε, εἶπεν: Ἐκάστη νέα μηχανὴ ἦτο μέχρι μέλος διὰ τὸν ἄνθρωπον, τεχνητὸν ὄργανον ὅπερ ἦτο οἱονεὶ, ἐπέκτασις τῶν φυσικῶν του ὀργάνων—τὸ σῶμα του ἀπέβη οὕτως αἰώνης, καὶ κατὰ τρόπον θαυμαστὸν μεγαλείτερον ἐνῷ ἡ ψυχή του δὲν ηὐξήθη ἰσαν ὡς ταχέως ὅπως πληρώσῃ τὸ νέον τοῦτο σῶμα πνευματικῆς ζωῆς. Προέκυψαν κατὰ τὸν δέκατον ἔνατον αἰῶνα ἠθικά, κοινωνικὰ καὶ διεθνῆ προβλήματα ἅτινα πλεῖστα ἔθνη προσεπάθησαν νὰ λύσωσι, ἀγωνιζόμενα ὑπὲρ πλείονος ἐλευθερίας, καὶ πλείονος ἀδελφοποιήσεως, ἢ ὅσον εἶχον φραῖ ἐν τῷ κόσμῳ.

«Ἐνῷ ἡ ἀνθρωπότης ἐπεχείρει τὸ μέγα ἔργον ὅπως πνευματοποιήσῃ τὸν μηχανισμὸν ταπεινοτέρων δυνάμεων καταχθόνιαι ἐπιρροαί, ἐξετέλουν τὴν ἀντίστροφον προσπάθειαν. Ἀντὶ νὰ πνευματοποιῶσι τὴν ὕλην, προσεπάθουν νὰ ὑλοποιήσωσι τὸ πνεῦμα. Ἡ Πρωσσία ἐστρατοκρατήθη ὑπὸ τῶν Βασιλέων αὐτῆς. Ἡ Γερμανία ἐστρατοκρατήθη ὑπὸ τῆς Πρωσσίας. Ἰσχυρὸν ἔθνος ἐσύρετο μηχανικῶς ὁ διοικητικὸς καὶ ὁ στρατιωτικὸς μηχανισμὸς ἀνέμενον ὁλίως τὴν ἐμφάνισιν τοῦ βιομηχανικοῦ μηχανισμοῦ ἵνα συνδυάσωσιν αὐτόν. Τοῦ συνδυασμοῦ ἄρξ γενομένου, προέκυψε τρομερὸς μηχανισμός.

Δὲν ἔλιχε παρὰ νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ὅπως φέρῃ πάντας τοὺς ἄλλους λαοὺς ὑπὸ τὴν δύναμιν τῶν ἀλεθόντων τροχῶν του».

—Φριαμβευτικὴ ἠθικὴ δύναμις.

Τοιαύτη, εἶπεν ὁ κ. Βέργκσον, θὰ ἦτο ἡ σημασία τοῦ ὑπὸ τῆς Γερμανίας κηρυχθέντος πολέμου εἰς τὰ ὅμματα τοῦ φιλοσοφικοῦ παρατηρητοῦ αὐτῆς μετὰ ἡμίσειαν ἀπὸ σήμερον ἑκατονταετηρίδα. Ἀλλά, προσέθηκε, σκληρὰ ἐκπλῆξις ἀνέμενε τὴν μηχανήν. **Ἄφνης ἠθικαὶ δυνάμεις ἀπεκαλύφθησαν ὡς δημιουργικαὶ τῆς ὑλικῆς δυνάμεως.** Τὸ ἰδεῶδες τῆς δυνάμεως θριαμβευτικῶς ἀντεμετωπίσθη ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ ἰδανικοῦ. Ἡ ἡρωϊκὴ ἀντίληψις τῆς τιμῆς μορφωθεῖσα ὑπὸ μικροῦ λαοῦ κατέστησεν αὐτὸν ἱκανὸν νὰ ἀντιστῇ ἐναντίων ἰσχυρᾶς αὐτοκρατορίας εἰς τὴν κραυγὴν τῆς ἐξυβριζοθείσης δικαιοσύνης ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τῆς χώρας, ἥτις μέχρι τοῦδε ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ στύλου αὐτῆς ἀνεξήλθεν ἐν ἑκατομμυρίων, δύο ἑκατομμύρια ἐνόπλων ἀνδρῶν.

Μεγαλείτερον ἔτι θαῦμα! Ἔθνος ὅπερ ἐπιστεύετο ὅτι ἦτο θανασίμως διηρημένον ἀπέβησαν ἀχώριστοι ἀδελφοί. **Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ ἔκβασις τοῦ ἀγῶνος δὲν ἦτο πλέον ἀμφίβολος.** Ἀφ' ἑνὸς μὲν ἦτο ἡ μηχανὴ χωρὶς αὐτανάπλησιν ὑλικὴ ῥώμης ἐξ ἄλλου ἦτο ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀναπληρωτικὴ δύναμις ἧς ἐν πάσῃ στιγμῇ ἀνενεοῦτο. Ἀφ' ἑνὸς ἦτο ὅτι εἶνε ἀθάνατον. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἡ μηχανὴ ἀνθίστατο. Ἔπειτα αἰφνιδίως διερράγη. Ἡ μοῖρα ἠθέλησεν ἵνα πάσαι αἱ δυνάμεις τοῦ θανάτου πολεμήσωσι κατὰ τῆς ζωῆς ἐν τῇ ὑπερτάτῃ ταύτῃ ῥάγῃ, συνεπέρανεν ὁ κ. Βέργκσων. «Ὁ θάνατος ἐνικήθη, ἡ ἀνθρωπότης ἐσώθη, καὶ, χαίρον ἐν τῇ ἐρημώσει του, τὸ ἔθνος ἐπὶ τοῦ βάθους τῆς θλιψεώς του ἀνέπεμψεν ὕμνον τῆς ἀπολυτρώσεώς του.»

Ο Κος ΒΑΛΦΟΥΡ
ΚΑΙ Η ΜΕΓΙΣΤΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝ Τωι ΚΟΣΜΩι

Ὁ βρεττανὸς φιλόσοφος προσεφώνησε πρὸς τὸν πρακτικὸν σκοπὸν τῆς στρατολογίας 3.000 ἀνδρῶν ἐκ τοῦ διαιρεσίματος τῆς Βριστόλης.

«Ἐὰν, εἶπε πρὸ δεκαπέντε ἢ εἴκοσιν ἐτῶν ἐπροφήτευέ τις ὅτι κατὰ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὡς προσφωνῶ, τοσαῦτα μέρη τοῦ κόσμου θὰ συνεπλέκοντο ταὐτοχρόνως εἰς πόλεμον, θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς παράφρων. Ἀσφαλῶς θὰ προὐβάλλετο τὸ ἐρώτημα: Τί γίνονται ὁ πολιτισμός, τί ἡ ἠθική, τί ὁ Χριστιανισμός, ἐὰν δύνανται τοιαῦτα νὰ συμβαίνωσιν;

«Ἡ τραγῳδία τῆς Σερβίας καὶ ἡ τραγῳδία τοῦ Βελγίου εἶνε ἐπεισόδια μόνον ἔτι μεγαλειτέρας τραγῳδίας, καὶ τὰ ἐγκλήματα, ἅτινα διεπράχθησαν ἐν Φλαμανδίᾳ, καὶ εἰς τὴν Β. Γαλλίαν εἶνε ἐπεισόδια μόνον μεγαλειτέρου ἐγκλήματος τῶν κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ποῖον εἶνε τὸ ἔγκλημα τοῦτο; Εἶνε τὸ ἔγκλημα ἔθνους ὅπερ ἀπεφάσισε νὰ μὴ εἶνε ἁπλῶς ἰσχυρόν, νὰ εἶνε εὐτυχὲς, ἀλλ' εἶπεν: Πάντα ταῦτα οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀξίαν δι' ἐμέ, ἂν μὴ δύναμαι τοὐλάχιστον νὰ δεσπόζω καὶ καταναγκάζω ἅπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον!

—Τραγῳδία τῆς Γερμανικῆς ἀκολασίας πρὸς ἐξουσίαν.

«Αὕτη εἶνε ἡ ῥιζικὴ δυσχέρεια ἣν ἔχομεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν· αὕτη εἶνε περίστασις, ἥτις οὐδέποτε δύναται νὰ λησμονηθῇ εἴτε ὑπὸ τῶν μετεχόντων τοῦ πολέμου ταύτου εἴτε ὑπ' ἐκείνων οἵτινες θὰ ἔχωσι νὰ εἴπωσί τι διὰ τὴν διευθέτησιν ὅταν ὁ πόλεμος τελειώσῃ.

«Δὲν ἤμην μόνος πιστεύων πρὸ ἐτῶν ὅτι ἡ Γερμανία κεκορεσμένη δόξης καὶ ἀπολύτως ἀσφαλὴς ἐν τῇ δυνάμει αὐτῆς θὰ ἠδύνατο εἶπε ὅτι ἰδεῶδες θὰ εἶχε τὸ ἰδεῶδες μεγάλου εἰρηνικοῦ πεπολιτισμένου καὶ βιομηχανικοῦ ἔθνους, προθύμου ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας πάντων καὶ ἀποφασιστικοῦ συμμάχου τῆς εἰρήνης Λὲν ἐγένετο αὕτη ἡ πορεία τῆς Γερμανικῆς σκέψεως. Τὰ ἰδεώδη τῆς Γερμανίας δὲν ἀνεπτύχθησαν ἐπὶ τῶν γραμμῶν τούτων. Ἀτυχῶς δι' αὐτὴν, ἀτυχῶς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἠθάνθη προφανῶς ὅτι δὲν εἶνε ἱκανὸν νὰ ἦνε μεγάλη, τετιμημένη, πλουσία καὶ ἀσφαλὴς, ἀλλ' ὅτι οὐδὲν ἔθνος ἄξιον τοῦ ὀνόματος, ἔχον εἰς χεῖρας του κυριαρχίαν, θὰ παρέλειπε δι' ὅλων τῶν μέσων ἐντίμων ἢ κακοήθων, ὅπως ἐπιδιώξῃ κυριαρχίαν μέχρι οὗ ἐξασφαλίσῃ αὐτήν. **Φρονῶ ὅτι τοῦτο ἦτο μία τῶν μεγίστων, εἰμὴ ἡ μεγίστη τραγῳδία ἐν τῇ ἱστορίᾳ».**

«Φαίνεται σχεδὸν ὡσεὶ ὁ πόλεμος τοῦ 1870 καὶ ἡ ἀπροσδόκητος ἔκρηξις εὐημερίας ἥτις ἐπηκολούθησεν εἰς αὐτὸν, ἔστρεψε τὰς κεφαλὰς μεγάλου ἔθνους καὶ ἐμόλυνε τὰς συνειδήσεις ἰσχυροῦ λαοῦ. Εἶπον περὶ τοῦ πολιτισμοῦ των (*kultur*), περὶ τῆς ἀξίας των, περὶ τοῦ μεγαλείου των, διὰ ἐκφράσεων τὰς ὁποίας νομίζω οὐδέποτε θὰ μεταχειρισθῇ οἱοσδήποτε μετὰ ἐννοίας εὐτραπέλου. Οἱ Γάλλοι ἐν ταῖς ἡμέραις Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου εἶχον δίκαιον, νὰ δρίζωσι τὸν Γαλλικὸν πολιτισμὸν (*culture*) δι' ἐκφράσεων πολὺ ὑπερβαλλουσῶν πᾶν ὅ,τι οἱ Γερμανοὶ εἶχόν ποτε πράξῃ ἢ ἤλπισαν να πράξωσιν. Ἡ Γερμανία δὲν εἶνε ηὐημερηστημένη νὰ ἦνε ἐν τῇ ἠπειρωτικῇ Εὐρώπῃ, «πρώτη ἐν ἴσοις», ἀλλὰ πλεῖστον τούτου, νὰ ἦνε «τὸ πᾶν» δὲν ὑπάρχει Βρεττανὸς ὅστις δὲν θὰ προσέρῃ τὴν ζωήν του εὐχαρίστως. Οὐδέποτε, θὰ ἦνε «τὸ πᾶν» ἐφόσον ὑπολείπεται καὶ ἓν μόνον φυσίγγιον».

—Τὸ Ὑπέρκρατος καὶ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον.

«Ὑπάρχει φαντασιώδης ἀντίληψις, γενομένη ἐν Γερμανίᾳ, ἥτις καλεῖται ὁ ὑπεράνθρωπος, τέρας ἐπιθετικοῦ ἐγωϊσμοῦ. Εἴποτε οὗτος ἐλάμβανεν ὑπόστασιν θὰ ἀφίετο εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἀλλ' ἐνῷ ἡ σύλληψις τοῦ ὑπερανθρώπου εἶνε ἁπλῶς ἀτοπος, ἡ ἰδέα τοῦ ὑπερκράτους αὐτῶν, ἔφερε τὸν πολιτισμὸν εἰς τὸν κίνδυνον ἐν ᾧ εὑρίσκεται οὗτος. Ἔχομεν νὰ ἀσχοληθῶμεν πρὸς τὸ ὑπέρκρατος. Εἶνε ἀπολύτως ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν μεγάλης κοινότητος ἐθνῶν.

«Λὲν εἶνε οὐτιδῶδες ὅπως ἔλθωμεν εἰς συνεννόησιν περὶ τοῦ πῶς θὰ διεξάγωνται αἱ διεθνεῖς σχέσεις;

Οἱ ἰσχυροὶ θὰ λακπατῶσι πάντοτε τοὺς ἀδυνάτους· Εἰς ἐμὲ καὶ εἰς πάντας τοὺς ἀγγλοφώνους ὅπου ἂν βιῶσιν, καὶ εἰς οἱανδήποτε ἔθνος καὶ ἂν ἀνήκωσιν, φαίνεται ὅτι τὸ διεθνὲς μέλλον τῆς φυλῆς ἐγκειται εἰς τὴν ὡς οἷόν τε εὐρυτέραν ἐπέκτασιν τῆς περιοχῆς καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, εἰς τὴν ἐξύφωσιν μᾶλλον καὶ μᾶλλον τῆς αὐθεντίας τῶν συνθηκῶν μεταξὺ

τῶν Κρατῶν, καὶ ὅπως διαφωνίαι ἐγειρόμεναι μεταξὺ Κυβερνήσεων (ὡς ἐν πάσῃ κοινότητι ἐγείρονται μεταξὺ διαφόρων ἀτόμων) νὰ λύωνται οὐχὶ διὰ τῆς σπάθης, ἀλλὰ διὰ διαιτησίας. Τοῦτο εἶνε ἰδεῶδες ὅπερ οἱ Γερμανοὶ ποδοπατοῦσιν ἔν τε τῇ θεωρίᾳ καὶ ἐν τῇ πράξει.

«Ὁ παρὼν πόλεμος εἶνε πλέον ἢ ἐθνικός. Ὅλον τὸ ἐθνικὸν μέλλον τοῦ κόσμου, ἐν τῇ κρίσει μου, κρέμαται ἐπὶ πλάστιγγος.

—Τὸ διεθνὲς μέλλον.

«Ἐὰν ἡ νίκη γένηται μετ' ἐκείνων ὧν ὁ νόμος ὑπάρξεως φαίνεται ὅτι εἶνε νὰ ἀρπάζωσι τὴν κυριαρχίαν ἄνευ οἱωνδήποτε ἐνδοιασμῶν, τότε, ἀληθῶς, δυνάμεθα νὰ ἀτενίζωμεν μετὰ θλιβερῶν προγνώσεων τὸ διεθνὲς μέλλον τοῦ πολιτισμοῦ, μετὰ τῆς λίαν ἀμφιβόλου παρηγορίας ὅτι θὰ ἔχωμεν τὸν Γερμανικὸν πολιτισμὸν (*Kultur*) ἐμβαλλόμενον ἐντὸς τῶν λαιμῶν ἡμῶν διὰ τῶν γερμανικῶν λογχῶν, εἴτε θέλομεν τοῦτον εἴτε μή. Ποιοῦμαι ἔκκλησιν πρὸς τοὺς νέους—εἰς οὓς πάντοτε ἐπίστευσα—νὰ μὴ ὑποτιμήσωσι τὸ μέγεθος τῆς μοίρας των. Ἐξήρτηται ἀπὸ παντὸς ἀνδρὸς ἐν τῇ ἐθνικῇ ταύτῃ ἀνάγκῃ νὰ πνίξῃ πάσας τὰς κατωτέρας καὶ εὐτελεῖς σκέψεις.

ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΝ

Τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1915 θὰ ἴδωσι τὴν Παλαιστίνην ὑπὸ τὴν Βρεττανικὴν διοίκησιν—οὐχὶ ὑπὸ δουλείαν ἅπαξ ἔτι εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀλλ' ἐλευθέραν ὑπὸ τὴν Αἰγυπτιακὴν Κυβέρνησιν:

Ἡ ἀναπαράστασις τοῦ «Ἐρρίκου Δ'» τοῦ Σὶρ Ἐμβέρτου Τρῆ ὑπενθυμίζει ὅτι τὸ ἀγγλικὸν σχέδιον περὶ κατακτήσεως τῶν Ἁγίων Τόπων εἶχεν ἀναβληθῇ μόνον ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου Δ', ἕνεκα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ.

—Βρεττανικὴ ἐπιρροὴ ἐν Παλαιστίνῃ.

Δὲν θὰ ἦτο βεβαίως ἓν τῶν ἐσχάτων δραματικῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ παρόντος πολέμου, ἐὰν ἡ ἥττα τῆς Τουρκίας περιῆγε τὴν Παλαιστίνην ὑπὸ τὴν Βρεττανικὴν διοίκησιν».

«Ἐὰν οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης ἠρωτῶντο περὶ τοῦ Κράτους, εἰς ὃ θὰ ἐπροτίμων νὰ δώσωσι τὴν ὑποταγὴν αὐτῶν ἐν τῷ μέλλοντι, εἶνε σχεδὸν βέβαιον, ὅτι ἡ μεγίστη πλειονότης τοῦ μὴ Ἰουδαικοῦ πληθυσμοῦ θὰ ἐξέλεγε τὴν Μ. Βρεττανίαν», λέγει ὁ ἀνταποκρινὴς τοῦ «Νέου Πολιτικοῦ» (*New Statesman*).

«Περὶ τῶν Ἰουδαίων δὲ κατοίκων, ἐξαιρουμένων μόνον ὅσοι θὰ ἐμετροῦντο εἰς τοὺς δακτύλους τῆς μιᾶς χειρὸς, θὰ ἐψήφιζον ἀσφαλῶς ὑπὲρ τῆς Βρεττανίας. Ἡ Βρεττανία εἶνε πράγματι ἡ μόνη σχεδὸν Δύναμις ἥτις ἐπιθυμεῖ ἀφ' ὅτου ποτὲ συμπάθειαν πρὸς τὸν Ἰουδαϊκὸν λαόν. Ἄγγλοι πολιτικοὶ συγγραφεῖς ἐπανειλημμένως συνηγόρησαν ὑπὲρ τῆς Βρεττανικῆς προστασίας ἐν Παλαιστίνῃ ἐπ' ἀγαθῷ τῶν Ἰουδαίων.

«Ὁ Πάλμερστων ἐξήσκησεν ὅλην τὴν ἐπιρροὴν τῆς Βρεττανικῆς διπλωματίας ἐν Καΐρῳ καὶ ἐν Δαμασκῷ κατὰ τὴν περίπτωσιν τῶν διωγμῶν οὗτινες ἐπηκολούθησαν εἰς τὴν ἐπὶ Αἵματι Κατηγορίαν τῷ 1840.

Εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν ὅτε Βήκονσφηλδ καὶ ὁ Σαλισβουρὺ διεστήριξαν τὸν Λωρέντιον Ὀλιφαντ (*Laurence Oliphant*) εἰς τὰς διαπραγματεύσεις του μετὰ τῆς Πύλης διὰ παραχώρησιν, ἥτις θὰ παρεσκεύαζε τὴν ὁδὸν εἰς Αὐτόνομον Ἰουδαϊκὸν Κράτος ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ.

«Ἡ Ἀγγλία ἔχει αἰσθηματικά, ἐκπαιδευτικὰ καὶ ἀρχαιολογικὰ συμφέροντα ἐν Παλαιστίνῃ. Ἔχει, παρὰ ταῦτα, ἐμπορικὰ συμφέροντα, ἄτινα μιδενίζουσι πασῶν τῶν ἄλλων Δυνάμεων τὰ συμφέροντα ὡς πρὸς τὴν σημασίαν.

«Εἶνε πως πρώϊμον νὰ συζητῶμεν τὸν διαμελισμὸν τῆς Τουρκικῆς Αὐτοκρατορίας, λέγει ὁ «Φύλαξ» (*Guardian*), ἡ ἰδέα ὅμως περὶ ἀναβιώσεως τοῦ Χριστιανικοῦ Βασιλείου ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἐσχάτως προταθεῖσα, εἶνε ἀναμφιβόλως ἐλκυστική—ἐκτὸς τῶν Σιωνιστῶν βεβαίως, καίτοι δὲν δύνανται νὰ φρονῶσιν οὗτοι ὅτι τὸ ὄνειρον αὐτῶν περὶ Ἰουδαϊκοῦ Κράτους μετὰ τῆς Ἁγίας Πόλεως ὡς πρωτευούσης του δύναται νὰ ἔχῃ πολλὴν πιθανότητα νὰ πραγματοποιηθῇ. Τὸ παλαιὸν Βασίλειον τὸ ἱδρυθὲν ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων ἔχει ὡραίαν παράδοσιν στρατιωτικοῦ κατορθώματος, οὐδὲ ἡ φήμη ὅτι ἔπεσε τοῦτο ἐν τέλει διὰ τὸν ἐκφυλισμὸν τῶν Χριστιανῶν κατοίκων φαίνεται ὅτι εἶνε ἐπιδεκτικὴ ἀποδείξεως.

—Οἱ Ἰουδαῖοι ἐν Παλαιστίνῃ.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι συνέλαβον νέας ἐλπίδας διὰ τὴν Παλαιστίνην ὡς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πολέμου.

«Μετὰ τὴν πάροδον αἰώνων ἡ ἀρχαία Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας δυνατὸν καὶ ἅπαξ ἔτι νὰ ἀλλάξῃ κύριον, λέγουσι τὰ «Ἑβραϊκὰ Χρονικά». Ἡ δίνη τῶν συμβεβηκότων δύναται νὰ παρουσιάσῃ εὐκαιρίαν τινα ὅπως κατασχῇ ἡ χώρα κέντρον Ἰουδαϊκοῦ ἀποικισμοῦ.

«Πλέον ἢ ἄπαξ ἐν τῷ παρελθόντι ἡ Τουρκία εἰδοποιήθη νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Εὐρώπην, εἶνε δῆμος τώρα ἡ πρώτη φορὰ ὅτε ἡ διάλυσις τῆς Τουρκίας ἐν Ἀσίᾳ ἀπέβη ὡρισμένος σκοπὸς (*prospect*) καὶ μετὰ τοὺς λόγους τοῦ κ. Ἄσκουϊθ ἐν τῷ Δημαρχείῳ αἱ ἐλπίδες τῶν Σιωνιστῶν μετέπεσον αἰφνιδίως ἀπὸ ἰδεώδους εἰς ὑπόθεσιν ἐμπράκτου πολιτικῆς, λέγει ὁ «Νέος Πολιτικός». Ἡ ἐλπὶς τῶν Ἰουδαίων περὶ παλινορθώσεως Ἰουδαϊκοῦ Κράτους εἶνε παλαιὰ ὅσον ἡ Διασπορά. Ἐγεννήθη αὖθις τῇ ἐπιούσῃ τῆς πρώτης ἐξορίας.»

Κατὰ τὸν Θεόδωρον Χέρτζλ ἡ λύσις τοῦ Ἰουδ. προβλήματος «ἔγκειται εἰς τὴν δημιουργίαν Ἰουδαϊκοῦ αὐτονόμου Κράτους ἐν Παλαιστίνῃ». Αἱ διαπραγματεύσεις δῶμος αὗται ἀπέτυχον. Τότε ὁ κ. Στήμπερλαιν προσέφερε χώραν εἰς τὴν Βρεττανικὴν Ἀνατολὴν Ἀφρικήν. Τοῦτο ἀπεκρούσθη καὶ ἤγαγεν εἰς τὸν σχηματισμὸν ὑπὸ τοῦ Ζάγγουιλ καὶ τῶν φίλων του τῆς Ἰουδαϊκῆς Ἐδαφικῆς Ὀργανώσεως, πρὸς δημιουργίαν Ἰουδαϊκῆς αὐτονόμου ἐγκαταστάσεως εἴς τι μέρος τοῦ κόσμου, ἰδεῶδες μὴ πραγματοποιηθὲν ἔτι.

Ἐὰν ἡ Κυβέρνησις τῆς Τουρκίας παρέμενεν εἰς χεῖρας τοῦ Ἀβδοὺλ Χαμὶτ, εἶνε ἀδύνατον νὰ εἴπῃ ἂν ἡ ἰδέα τοῦ Χέρτζλ θὰ ἐπραγματοποιεῖτο ἢ μή, προσθέτει ὁ «Νέος Πολιτικός».

«Διὰ τῆς ἀνόδου τῶν Νεοτούρκων εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὅμως, πᾶσα πιθανότης τοιούτου συμβεβηκότος ἐξέλιπε· μετὰ τοῦτου ὥχετο ἀπιὼν ὁ Σιωνιτισμὸς ὡς πολιτικὴ κίνησις. Ἀπέβη ὁλοσχερῶς κίνησις πρὸς ἀναδημιουργίαν, μετὰ πάροδον δύο χιλιάδων ἐτῶν, Ἰουδαϊκοῦ κέντρου ἐν Παλαιστίνῃ. Ἡ Ἱερουσαλὴμ θὰ καθίστατο οὐχὶ πρωτεύουσα Ἰουδαϊκοῦ Κράτους, ἀλλὰ τὸ κέντρον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Κατὰ συμβεβηκὸς θὰ εἶχε σημαντικὸν Ἰουδαϊκὸν πληθυσμὸν καὶ θὰ ἀπέβαινεν ἐν τέλει καταφύγιον, ἐάν τις ἠρώτα, διὰ τοὺς καταδιωκομένους Ἰουδαίους. Τοῦτο ὅμως ἀνῆκεν εἰς τὸ μέλλον.

Ἡ ἐργασία αὕτη εἶχε διεξαχθῇ καλῶς ἀφότου συνέστησαν αἱ πρῶται Ἰουδαϊκαὶ ἀποικίαι ἐκ προσφύγων ἕνεκα τῶν Ρωσσικῶν σφαγῶν τοῦ 1882. Ἐξηκολούθησε καθ' ἕκαστον ἔτος μετὰ μεγαλειτέρας ἐπιτυχίας μεχρισοῦ τώρα περὶ τὰς τριάκοντα ἀγροτικαὶ ἀποικίαι, πραγματικῶς ὅλως αὐτοσυντήρητοι καὶ εὐημεροῦσι ἐγκαθιδρύθησαν, καὶ ἂν ἡ χώρα δὲν παρεσύρετο εἰς τὴν δίνην τοῦ παρόντος πολέμου, εἶνε πιθανὸν ὅτι, ἐν τῷ χρόνῳ, νέον Ἰουδαϊκὸν γένος χωρικῶν καὶ γεωργῶν θὰ ἐγεννᾶτο ἐν Παλαιστίνῃ ἄνευ οὐδεμιᾶς μὴ Ἰουδαϊκῆς βοηθείας. Πράγματι ἡ ὁλῃἀνάπτυξις τῆς Παλαιστίνης, κατὰ τὸ διαρρεῦσαν τέταρτον αἰῶνος συνετελέσθη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων τούτων μεταναστῶν. Παρεμπιπτόντως δύναται νὰ μνημονευθῇ ὅτι μέγα μέρος τῆς δημιουργηθείσης νέας ἐμπορίας ὑπ' αὐτῶν γίνεται μετὰ τοῦ Βρεττανικοῦ Κράτους. Ἐὰν ἀφίετο μόνον τὸ μέλλον τῶν Ἰουδαίων ἐν Παλαιστίνῃ θὰ ἦτο ἠσφαλισμένον. Ἡ χώρα εἶνε τώρα ἐν τῷ χωνευτηρίῳ καὶ ἡ κρίσις ἐπῆλθε πολὺ τοχέως διὰ τοὺς Ἰουδαίους ὥστε νὰ δυνηθῶσι ν' ἀντιμετωπίσωσιν αὐτὴν ἀβοήθητοι.

Μικρα Χρονικα

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ Τὸ Διοικητ. Συμβούλιον τῆς «Ἑνώσεως» τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν διένεμε περὶ τὰς £100 ἐκ τῶν συλλεγεισῶν ὑπ' αὐτοῦ συνδρομῶν καὶ μετὰ τῶν συνδρομῶν Ἐκκλησιῶν τινων τῆς πόλεως.

◆◆◆

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ἀγορὰ ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ Φανερωμένης ἔσχεν εἰσπράξεις περὶ τὰς £40 ἀφηρεθεισῶν τῶν δαπανῶν τὸ ὑπόλοιπον διενεμήθη εἰς τὰς ἀπόρους μαθήτριας καὶ μαθητὰς τῆς κατωτέρας παιδείας.

◆◆◆

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠ. ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΡΜΟΣΤΟΥ. Ἐν τῷ ὑπὸ ἡμ. 1 Ἰαν. 1915 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύεται συνέχεια τῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ ἀνωθι Ταμείου ἐχούσα ὡς ἑξῆς:

Αὐτοκρ. Ὀθωμ. Τράπεζα (διὰ τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν)	£100. 0. 0
Εἰσπράξεις παιδιᾶς Box δοθείσης ὑπὸ τοῦ ἐν Λευκωσίᾳ Μαγχεστριανοῦ τάγματος (διὰ τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν)	» 6. 18. 8
ἐν ὅλῳ	£106. 18. 8
Ποσὸν ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν	»343. 15. 8
Σύνολον	450. 14. 2

◆◆◆

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ Κυριακὴν θὰ διενεργηθῇ φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ εἰς τὸ ἀρρεναγωγεῖον Ἀγ. Ὁμολογητῶν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν.

Τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου ὡρίσθη εἰς 3 γρ.

◆◆◆

ΔΙΑ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ἐντ. Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ Λευκωσίας ὑπὸ ἡμ. 4)1)15 ὁρίζονται αἱ ἀνώταται τιμαὶ εἰς ἃς δύνανται νὰ πωληθῶσι τὰ ἀκόλουθα εἴδη:

Σῖτος γρ. 51 τὸ κοιλὸν καὶ διὰ τὴν δημοτ. Ἀγορὰν Λεύκας πρὸς 52.

Σεμιδάλι πρώτης ποιότητος πρὸς 29 σελλίνια ὁ σάκκος τῶν 78 ὀκ.

Ἄλευρον ἐγχώριον πρὸς 26 σελλίνια ὁ σάκκος.

◆◆◆

Η ΓΝΩΣΤΗ δίκη τῶν Δημαρχ. ἐκλογῶν Μόρφου ἐπερατώθη χθὲς τὸ Δικαστήριον δὲ ἐπεφυλάχθη νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἐωμηγορίαν αὐτοῦ κατόπιν μελέτης τῶν πρακτικῶν.

◆◆◆

ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ τῶν [redacted]ναῶν Φανερωμένης καὶ Τριπιμ[redacted] ἐλέγησαν καὶ πάλιν οἱ αὐτοὶ τ[redacted] πρώτου ἄνευ ψηφοφορίας τοῦ δὲ δευτέρου κατόπιν τοιαύτης.

◆◆◆

Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ συγκοινωνία Λευκωσίας—Λάρνακος ἐκτελεῖται τῇ ἑξδομάδι ταύτῃ δι' ἁμαξῶν τῆς δι' αὐτοχινήτων διακοπείσης ἕνεκεν ἐλλείψεως ἐλαστικῶν, ὁποῖα ἀναμένονται ἐξ Εὐρώπης διὰ τῆς προσεχοῦς ταχυδρομικῆς εὐκαιρίας.

◆◆◆

ΕΠΙ τῇ ἐπετείῳ τῶν Χριστουγέννων ἀπευθύνομεν πρὸς τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τοῦ «Κυπριακοῦ Φύλακος» θερμοτάτας εὐχάς.

◆◆◆

Ο «ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΦΥΛΑΞ» ἐκδίδεται σήμερον ἀντὶ τῆς Παρασκευῆς ἕνεκα τῶν ἑορτῶν καὶ εἰς ἡμίφυλλον ἕνεκεν ἀσθενείας τῆς Διευθύνσεως.

◆◆◆

ΕΚ ΠΑΦΟΥ πρεσερχόμενοι διατρίβουσι παρ' ἡμῖν οἱ κ. κ. **Τηλέμ. Καλλονᾶς** Καθηγητὴς, ὁ κ. **Ζαφείρ. Μαλαματένιος**, Δικηγόρος καὶ ὁ κ. **Ι. Χατζηϊωάννου**, Διευθυντὴς τοῦ Ἡμιγυμνασίου Πάφου, ἀσπασθέντες γενόμενοι δεκτοὶ παρὰ συγγενῶν καὶ πολυαρίθμων φίλων.

◆◆◆

ΥΠΟΣΤΑΣ τὰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις ἐνώπιον τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς ὁ ἐπιμελέστατος καὶ χρηστότατος νεος κ. Μιχ. Α. Μιχαηλίδης ἀνηγορεύθη Διδάκτωρ μετὰ τοῦ βαθμοῦ «λίαν καλῶς».

Συγχαίροντες εὐχόμεθα ὁμοίαν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰς πρακτικὰς ἐξετάσεις.

◆◆◆

ΓΑΜΟΙ. Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 28 Δβρίου καὶ περὶ ὥραν 1 μ. μ. τελοῦνται ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Παλλουριωτίσσης οἱ γάμοι τοῦ κ. Γεωργίου Χ'' Μιχαὴλ τσιγκάρη μετὰ τῆς Δ. Ἄννης Γεωργίου.

ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ "ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ,,

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν περὶ ὥραν 4 μ. μ. ὁ κ. **Ι. Χατζηϊωάννου** διευθυντὴς τοῦ Ἡμιγυμνασίου Πάφου θὰ ποιήσηται διάλεξιν

περὶ τοῦ Ἁγίου Νεοφύτου

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

Ἐν Λευκωσίᾳ τῇ 24 Δβρίου 1914

(Ἐκ τοῦ Γραφείου).

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΓΑΜΟΥ

Ὁ Κος καὶ ἡ Κα ΠΑΝΤΕΛΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ λαμβάνουσι τὴν τιμὴν ν' ἀναγγείλωσιν ὑμῖν τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ των

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

μετὰ τῆς Δεσποσύνης

ΜΑΡΝΑΣ Ν. ΠΟΥΓΙΟΥΚΚΑ

Ὁ Κος καὶ ἡ Κα ΝΙΚΟΛ. ΧΡ. ΠΟΥΓΙΟΥΚΚΑ λαμβάνουσι τὴν τιμὴν ν' ἀναγγείλωσιν ὑμῖν τοὺς γάμους τῆς θυγατρός των

ΜΑΡΙΑΣ

μετὰ τοῦ Κυρίου

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΠΑΝΤΕΛΙΔΟΥ

Τελεσθησομένους τὴν προσεχῆ Κυριακὴν (28)11 Ἰανουαρ. 1915) ἐν Λεμεσῷ περὶ ὥραν 10 π. μ. ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Καθολικῆς καὶ παρακαλοῦσιν ὑμᾶς ὅπως τιμήσητε αὐτοὺς μετὰ τῆς ἀξιοτ. οἰκογενείας σας.

(ΣΗΜ.—Οὐδενὶ ἀπόλυτως σταλήσεται ἰδιαίτερα πρόσκλησις.—Οἱ νεόνυμφοι μετὰ τὸ μυστήριον ἀφοῦ δεχθῶσιν ἀπ' ὀλίγον τὰς ἐπισκέψεις των θὰ ἀναχωρήσωσιν αὐθημερὸν διὰ Λάρνακα. Τὰς ἐκεῖ συγχαρητηρίους ἐπισκέψεις των θὰ δεχθῶσι τὴν 19)25 Ἰανουαρίου 1915).

Ο ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

(Διὰ τοῦ Πρακτορείου Ρέουτερ).

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

19)1.—Ἐσπερινὴ ἐπίσημος ἐκ Παρισίων ἀνακοίνωσις λέγει: «Οὐδὲν σπουδαιότητός τινος γεγονὸς ἐπεσυνέβη, πλὴν τῶν κανονιοβολισμῶν εἰς τὴν περιοχὴν Ἀρρᾶς καὶ ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Μέζ. Ὑπῆρξεν ἐξιλόγος πρόοδος κατὰ τὸ φαινόμενον εἰς Σιαμπάγν.

Ἡ Τράπεζα τῆς Γαλλίας ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους, ἐπιτρέφει δὲ καὶ τὴν 1ην ἑβδομάδα τοῦ Ἰανουαρίου καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἑπτὰ ἀεροπλάνα ἔριψαν βόμβας ἐπὶ τοῦ Δάγκιρκ τοῦ Βελγίου.

20)2.—Ἀνακοίνωσις ἐκ Παρισίων λέγει: «Τὰ στρατεύματά μας εἰσῆλθον εἰς Στίγματα καὶ κατέλαβον τὸ ἥμισυ τοῦ χωρίου, τὴν μ'αν οἰκίαν κατόπιν τῆς ἄλλης. Ἀπὸ θαλάσσης μέχρις Ἀϊὼν ὑπῆρξεν ἀπροξία, πλὴν μονομαχιῶν τινων πυροβολικοῦ εἰς τινα σημεῖα. Ὁ ἐχθρὸς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ρεῖμς ἀντεῖνε δύο τῶν ταχυσκάπτων μας καὶ εἶτα ἐπετέθη κατ' αὐτῶν, ἀλλ' ἀπεκρούσθη.» Κατελάβομεν βορείως τοῦ Μεσσὶλ—Λὲ—Χούρλους ἐμήματα τινα τῆς δευτέρας γραμμῆς τῆς ἀμύνης τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ἐπίσης καὶ ταχυσκαπτά τινα βορείως τοῦ Ποσετζούρ. Ὁ ἐχθρὸς ἀντεπετέθη ἀλλ' ἀπεκρούσθη, ὅτε ἡμεῖς πάλιν προηλάσημεν. Οἱ Γερμανοὶ ἀπεπειράθησαν νὰ ἀντεκδικηθῶσιν ἐξ ἀνατολῶν ἀλλ' προσεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ πυροβολικοῦ μας καὶ διεσκορπίσθησαν. Προηλάσαμεν ἐλαφρῶς εἰς τὴν περιοχὴν Ἀργῶν εἰς Λοντὲν Ματὲμ διὰ τῆς ἀνατινάξεως ὑτονόμου καὶ κατα λήψεως τοῦ [redacted] σχηματισθέντος κοιλώματος. Κατελάβομεν 150 μέτρα ἐκ τῶν Γερμανικῶν ταχυσκάπτων εἰς τὸ δάσος Ντεμὸν Μαρί.

Ἡμερησία πρὸς τὸ στράτευμα διαταγὴ ἀναγγέλλει τὸν καταρτισμὸν ἓξ νέων στρατιῶν, ἑκάστη τῶν ὁποίων συνίσταται ἐκ τριῶν στρατιωτικῶν σωμάτων.

22)4.—Ἀνακοίνωσις ἐκ Παρισίων λέγει: «Ὁ ἐχθρὸς ἐποιήσατο πολυαρίθμους ἐπιθέσεις, ἀλλὰ ἅπασαι αὗται ἀπεκρούσθησαν. Ὑπῆρξε βαία συμπλοκὴ τοῦ πυροβολικοῦ βορείως τοῦ Λὺς ἰδίᾳ εἰς Δαβὲς παρὰ τὸ Νιεπόρτ καὶ Ζονεπέκ. Ὁ ἐχθρὸς ἔπαυσε τὰς ἀντεπιθέσεις του εἰς Ἅγιον Γεώργιον ὅπου δὲν μᾶς τὰ κέρδη διετηρήθησαν. Ὑπῆξαν μονομαχίαι πυροβολικοῦ κατὰ μῆκος πασῶν τῶν περιοχῶν Ἀρρᾶ, Ἄλπερτ καὶ Ρογιέ. Οἱ Γερμανοὶ ἀνετίναξαν δύο νιβούτια πολεμοφοδίων μεταξὺ τοῦ Πομπιὺ καὶ Ἀχικούρτ. Ἀνταπεκρίθημεν εἰς τοῦτο καταρτίζοντες τὰ ὀχυρώματά των εἰς Πυρβιλιὲρ καὶ Λαπουασὲλ καὶ κατασιγήσαντες τὰ ὑπονομευτικά των τηλεβόλα εἰς Ἐριβούρτ.

ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

19)1.—Ἀνακοίνωσις ἐκ Πετρουπόλεως λέγει: «Ἀπροξία ἐπικρατεῖ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Βιστούλα, πλὴν πλησίον τοῦ Πολινώφ καὶ Ἰνοβλὸν ὅπου ἀπεγνωσμένη μάχη ἐξακολουθεῖ, τῶν Γερμανῶν ὑφιστημένων τεραστίας ἀπωλείας. Οἱ Ρῶσσοι νικηφόροι προελαύνουν εἰς τὴν δυτικὴν Γαλικίαν ἀπὸ τὰς διόδους τῶν Καρπαθίων.

21)3.—Ἐπίσημος ἀνακοίνωσις ἐκ Πετρουπόλεως λέγει: «Παρὰ τὴν ἐρρωμένην ἀντίστασιν κατελάβομεν τὰ ὀχυρώματα τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὸ χωρίον Νισάγκα ἐν τῇ περιοχῇ Κορνίτζα, αἰχμαλωτίσαντες 3 χιλ. στρατιώτας, 60 ἀξιωματικούς, 4 τηλεβόλα καὶ 6 ταχυβόλα. Ἡ μάχη ἐξακολουθεῖ ἀγρία ἀντεπιθέσεις ἀπεκρούσθησαν. Κατελάβομεν τὸ Στόρμνιτς καὶ Ράδοτς εἰς Βουκοβίναν.

22)4.—Ἀνακοίνωσις ἐκ Πετρουπόλεως λέγει: Ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἀλαφρούμεν τὰς Γερμανικὰς ἐπιθέσεις μεταξὺ Πζοῦρα καὶ Ράφκα μεθ' ὅλον τὸ βαρὺ πυροβολικὸν τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὰς βόμβας. Οἱ Γερμανοὶ κατέλαβον τοχύσκαπτά τινα μεταξὺ Βλασκόβα καὶ Κιέλς μετὰ κρατερᾶν μάχην, ἐξεδιώχθησαν ἐκ τούτων δι' ἐπιθέσεως ἐκ τῶν ὄπισθεν ὅτε καὶ κατέλαβον οἱ Ρῶσσοι ἑκατοντάδας τινὰς αἰχμαλώτων καὶ ἐννέα πολυβόλα. Ἐπίσης οἱ Ρῶσσοι κατέλαβον τὰς θέσεις εἰς τὴν δίοδον Οὐζὸκ αἰχμαλωτίσαντες χιλίους. Ἡ ὑποχώρησις τῶν Αὐστριακῶν ἐκ Βουκοβίνης λαμβάνει χαρακτῆρα φυγῆς.

23)5 Ἐπίσημος ἀνακοίνωσις ἐκ Πετρουπόλεως λέγει. «Κρατερὰ συμπλοκὴ πυροβολικοῦ ὑπῆρξε καθ' ὅλον τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Βιστούλα. Γερμανικαὶ ἀπόπειραι πρὸς προέλασιν εἰς διάφορα σημεῖα ἐπὶ τοῦ Πζοῦρα ὑπῆξαν ἀνεπιτυχεῖς. Ὁ ἐχθρὸς ἀνεκαλύφθη διαβαίνων τὸν Πζοῦρα τὴν πρώϊαν τοῦ Σαββάτου ἀλλὰ προσεβλήθη διὰ τῆς λόγχης, οἱ δὲ ὀλίγοι ἐπιζήσαντες παρεδόθησαν. Ὑπῆρξεν ἐπίσης ἀπεγνωσμένη ὁλονύκτιος μάχη τὴν Παρασκευὴν βορειανατολικῶς τῆς Ράβας, καταλήξασα εἰς ἐκτόπισιν τῶν Γερμανῶν ἐκ τοῦ μέρους τῶν ταχυσκάπτων τὰ ὁποῖα κατέλαβον.

Γερμανικὴ ταξιαρχία τὴν μεταμεσημβρίαν τοῦ Σαββάτου προσέβαλε θέσιν τινὰ βορειοανατολικῶς τοῦ Πολιμώφ ἀλλ' ἀπεκρούσθη μετὰ βαρείων ἀπωλειῶν. Αἱ ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ παρὰ τὸ Βολβίν, νοτίως τοῦ Βιστούλα, ἀπεκρούσθησαν. Προελαύνομεν ἐπιτυχῶς ἐπὶ τῶν δύο ὁδῶν Οὐζὸκ καὶ Ροζόκη εἰς τὰ Καρπάθια, τῶν φευγόντων Αὐστριακῶν ἐγκαταλειπόντων αἰχμαλώτους καὶ μυδραλλιοβόλα.

ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

22)4.—Τουρκικὴ ἀνακοίνωσις διαβεβαιοῖ ὅτι τὸ Ἀρδαχὰν κατελήφθη μετὰ αἱματηρὰν μάχην.

Ἐπίσημος ἀνακοίνωσις ἐκ Πετρουπόλεως λέγει ὅτι ἡ μάχη περὶξ τοῦ Σαρικάμις ἐξακολουθεῖ ἐν μεγίστῃ ἀπογνώσει τῶν Τούρκων ὑποστάντων τεραστίας ἀπωλείας.

Ἑτέρα ἐπίσημος ἀνακοίνωσις ἐκ Πετρουπόλεως λέγει: «Ἡ μάχη εἰς Σαριὰμις ἄπεβη πρὸς ὄφελός μας. Ἠχμαλωτίσαμεν σχεδὸν ὁλόκληρον τὸ 50ὸν σύνταγμα τοῦ πεζικοῦ συμπεριλαμβανομένου τοῦ ἀρχηγοῦ, 15 ἀξιωματικῶν μεγίλου βαθμοῦ, 6 βρεττανῶν καὶ 14 προστατευομένων ταχυβόλων, ὡς ἐπίσης 5 χιλιάδας ἰούρκους, 40 ἀξιωματικοὺς καὶ τινας χειρουργοὺς. Ἐτοιχελούμενοι τὰ πλεονεκτήματά μας προεχωρήσαμεν καὶ κατελάβομεν τινὰς τῶν θέσεων τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἠμαλωτίσαμεν ἕτερα τρία ταχυβόλα καὶ ὑπὲρ τοὺς 700 στρατιώτας. Ἐπίσης ἀτερτοπώσαμεν Τουρκικὴν δύναμιν ἀλλαχοῦ καὶ ἐλάβομεν 4 βρεττανικὰ τηλεβόλα. Τὰ στρατεύματα μάχονται ὑπὸ ἐξαιρετικὰς συνθήκας ἐν πυκνοτάτῃ χιόνι.

ΝΑΥΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

20)2.—Λέγεται ὅτι Γαλλικὸν πολεμικὸν ἐτορπιλλίσθη εἰς τὴν Ἀδριατικὴν, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσι λεπτομέρειαι.

21)3.—Τὸ Γραφεῖον τοῦ Τύπου ἀνακοινοῖ ὅτι τὸ ὑπὸ ἡμῶν ἀναφερθὲν «Φόρμιταπλε» (Φοβερὸς) 15 χιλ. τόν. ἐβυθίσθη ὑπὸ ὑποβρυχίου τορπίλλης ἢ ὑπὸ ὑπαβρυχίου σκάφους. Βρεττανικὸν ἐλαφρὸν καταδρομικὸν συνέλεξεν 71 ἐπιζῶντας εἶτε δὲ πιθανὸν ὅτι καὶ ἄλλοι διεσώθησαν ὑπ' ἄλλων